

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **IRON HOUSES s.r.o.**, se sídlem Karlovo náměstí 22/16, Vnitřní Město, Třebíč, zastoupený JUDr. Ing. Radanem Tesařem, advokátem, se sídlem Chodská 1366/9, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 10. 2016, č. j. 48070/16/5100-41458-711539 a č. j. 48069/16/5100-41458-711539, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 10. 2018, č. j. 31 Af 1/2017 - 92,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á**.
- IV. Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek za kasační stížnost žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 10. 2018, č. j. 31 Af 1/2017 - 92, ve výši 5.000 Kč, který bude z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacen žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 10. 2018, č. j. 31 Af 1/2017 - 92 (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 10. 2016, č. j.

48070/16/5100-41458-711539 (dále „napadené rozhodnutí 1“) a č. j. 48069/16/5100-41458-711539 (dále „napadené rozhodnutí 2“).

[2] **Napadeným rozhodnutím 1** bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno 9 rozhodnutí Finančního úřadu pro Kraj Vysočina, Územní pracoviště v Třebíči, ze dne 1. 9. 2016, kterým byly vydány zajišťovací příkazy, jimiž bylo žalobci uloženo, aby okamžikem vydání těchto zajišťovacích příkazů zajistil úhradu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. až 4. čtvrtletí 2012, únor 2013, březen 2013, červen 2013, září 2013, říjen 2013 a srpen 2014, která dosud nebyla stanovená, složením jistoty v celkové výši 2.379.694 Kč na depozitní účet správce daně. Žalovaný popsal, že v červnu 2015 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na daň z příjmů právnických osob a na dani z přidané hodnoty. Žalovaný měl za to, že zde byla splněna podmínka odůvodněné obavy pro vydání zajišťovacích příkazů. V průběhu daňové kontroly bylo zjištěno, že jedním z dodavatelů žalobce je i společnost Tales Market, která žalobci fakturovala převážně dodávky ocelových konstrukcí; tato společnost se správcem daně nespolupracuje, neplní své povinnosti vztahující se ke správě daně, nezveřejňuje svoje účetní závěrky, kromě peněžních prostředků na bankovním účtu nedisponuje žádným majetkem a od 1. 3. 2016 je nespolehlivým plátcem daně z přidané hodnoty. K bankovnímu účtu této společnosti má přitom dispoziční oprávnění jeden z jednatelů žalobce. Společnost Tales Market je dále podezřelá z vystavování faktur na fiktivní zdanitelná plnění a daň z přidané hodnoty z deklarovaných dodávek pro obchodní společnost ASIMO. Jediným společníkem a jednatelem společnosti ASIMO je druhý z jednatelů žalobce; tato společnost se rovněž od 3. 4. 2016 stala nespolehlivým správcem daně. Správce daně dále zjistil, že žalobce a společnost Tales Market jsou zapojeny do řetězce korporací, které si mezi sebou navzájem přeposílají peněžní prostředky, jež jsou nakonec vybírány v hotovosti; tyto společnosti jsou v současné době prověřovány orgány činnými v trestním řízení z důvodu podezření na řetězový podvod.

[3] S ohledem na tyto pochybnosti správce daně vydal výzvu k prokázání skutečností; na uvedenou výzvu žalobce nedostatečně reagoval a podle žalovaného neprokázal, že deklarované ocelové konstrukce byly skutečně dodány a že k přijetí zdanitelného plnění skutečně došlo tak, jak bylo formálně deklarováno. Jako pomůcku pro stanovení výše zajišťované daně za předmětná zdaňovací období správce daně využil údaje v podaných daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty za daná zdaňovací období. Částku přijatých zdanitelných plnění понížil o částku odpovídající zpochybněným dodávkám ocelových konstrukcí od společnosti Tales Market.

[4] Žalovaný se dále zabýval tím, zda byl splněn druhý předpoklad pro vydání zajišťovacího příkazu v podobě odůvodněné obavy ohledně budoucího vybrání takové daně. Správce daně uvedl, že tato obava vyplývá z majetkových poměrů a dosavadního chování žalobce, které neposkytují záruku v tom směru, že předmětnou daň v době její splatnosti řádně a včas uhradí. K majetkovým poměrům žalobce bylo zjištěno, že žalobce je provozovatelem jednoho motorového vozidla, jehož vlastníkem je společnost UniCredit Leasing CZ; žalobce je dále vlastníkem či spoluvlastníkem řady pozemků (ovocného sadu a pozemků - orné půdy), jejichž hodnota dle bonitovaných půdně ekologických jednotek dosahuje řádu deseti tisíců Kč. Žalobce disponuje taktéž bankovním účtem, jehož zůstatek ke dni 22. 8. 2016 činil asi 40.710 Kč. Tento majetek zjevně nedostačuje k úhradě

pokračování

předmětné daně. Žalobce je dále společníkem 3 společností, které však negenerují žádný obrát, které mají takřka nulovou hodnotu, nebo které sice disponují majetkem (společnost BD ŘÍČANY), ale ten je likvidní, tudíž jej tato společnost nemusí již mít. Navíc posledně uvedená společnost dlouhodobě vykazuje vyšší hodnotu přijatých plnění než plnění uskutečněných. S ohledem na daňová přiznání žalobce správce daně dospěl k závěru, že žalobce postupně svou činnost utlumuje. Z účetních výkazů nadto vyplývá, že žalobce je fakticky předlužen. Správce daně v tomto směru poukázal na rizikové vzorce chování žalobce, kdy jeho jednatele jsou součástí řetězce společností, které jsou prověřovány orgány činnými v trestním řízení z důvodu podezření na řetězový podvod a které se postupně zbavují svého majetku. Žalovaný měl za to, že správce daně dostatečně vysvětlil, že hrozí nebezpečí z prodlení, které je spatřováno v povaze žalobcových aktiv, které jsou velmi likvidní. I nemovitý majetek může žalobce poměrně snadno a rychle zcizit, neboť katastrální úřad pouze zkoumá to, zda jsou splněny podmínky pro vklad; správce daně nemůže po podání návrhu na vklad do procesu změny vlastnického práva nijak zasahovat. Nebezpečí z prodlení taktéž vyplývá z dosavadních vzorců chování jednatele žalobce, který se v rámci společnosti ASIMO zbavil nejhodnotnějších majetkových aktiv této společnosti. Žalovaný neměl za to, že by v projednávané věci byla porušena zásada přiměřenosti, neboť byly splněny zákonné podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu, který nemůže být nahrazen jiným institutem. Žalobcem zmíněné alternativní způsoby zajištění daně nadto předpokládají minimálně již existenci neuhrazené daně; ta však v dané věci dosud nebyla stanovena.

[5] K jednotlivým námitkám žalobce žalovaný uvedl, že správce daně mu nevytýkal údajnou nekontaktnost, ale pouze konstatoval, že na adrese sídla má žalobce zřízení pouze poštovní schránku, jiné prostory nebyly zjištěny. Správci daně bylo známo, že žalobce disponuje několika živnostenskými oprávněními. Pochybnosti správce daně ohledně dodávky ocelových konstrukcí společností Tales Market nejsou dány předmětem činnosti této společnosti, ale tím, že žalobce jednoznačně neprokázal, že se obchodní případ udál tak, jak bylo deklarováno. Žalobci není přičítáno k tíži, že tato společnost je nyní nekontaktní nebo že se stala nespolehlivým plátcem; správce daně tyto skutečnosti pouze konstatoval. Pochybnosti mohl žalobce řádně vysvětlit reakcí na předchozí výzvu správce daně. Vlastní námitky žalobce stran prokázání uskutečnění dodání žalovaný odkázal do nalézacího řízení. To, zda se žalobce skutečně účastnil řetězového daňového podvodu, bude zjištěno až v rámci řízení vedeného orgány činnými v trestním řízení. Správce daně stran hodnocení aktiv žalobce správně poukázal na to, že pohledávky nemusí být žalobci uhrazeny v jím deklarované výši. Správce daně při vydání zajišťovacích příkazů neměl zkoumat, zda jejich uložení by bylo likvidační. S ohledem na text daňového řádu správce daně nemohl zvažovat, že žalobce hodlal dosud nestanovenou daň hradit v pravidelných platbách. Pokud se žalobce dovolává toho, že provádí výstavbu, s níž jsou spojeny náklady, přičemž zisky lze očekávat až v budoucnosti, vysvětlil žalovaný, že o rozestavěných stavbách měl žalobce řádně účtovat. Pokud tedy žalobce správně zaúčtoval tyto stavby, neměla by mít tato skutečnost negativní vliv na jeho bilanci. Správce daně při hodnocení ekonomické situace žalobce vycházel z údajů, které žalobce sám deklaroval v podaných daňových přiznání a jejich přílohách. Vyčkávaní na případné budoucí zisky žalobce by popřelo smysl zajišťovacího příkazu jako rozhodnutí předstižné povahy. Žalovaný přitom souhlasil s úvahou správce daně, podle které, pokud žalobce vykazuje záporný vlastní kapitál, se v případě žalobce vyskytují znaky předlužení.

[6] Napadeným rozhodnutím 2 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzena 2 rozhodnutí Finančního úřadu pro Kraj Vysočina, územní pracoviště v Třebíči ze dne 1. 9. 2016, č. j. 1476355/16/2912-00540-702148 a č. j. 1476611/16/2912-00540-702148, kterým byly vydány zajišťovací příkazy, jimiž bylo žalobci uloženo, aby okamžikem oznámení těchto zajišťovacích příkazů zajistil úhradu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2012 a 2013, která dosud nebyla stanovena, složením jistoty v celkové výši 544. 291 Kč na depozitní účet správce daně. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný dospěl k týmž závěrům jako v napadeném rozhodnutí 1.

[7] Žalobce podal proti napadeným rozhodnutím **žalobu** ze dne 2. 1. 2017 ke krajskému soudu, v níž namítal, že finanční orgány se dostatečně nezabývaly jeho podnikatelskou činností a řádnou daňovou minulostí. Měl za to, že finanční orgány nezdůvodnily vznik předpokladu stanovení budoucí daňové povinnosti, přičemž nemohly vše odkázat do vlastního nalézacího řízení. Správce daně v tomto směru pouze vyšel ze závěrů daňové kontroly, podle níž se žalobci nepodařilo prokázat, že na jednotlivé zakázky použil ocelové konstrukce v množství fakturovaném korporací Tales Market; nebylo přitom jakkoli zohledněno to, že se jednalo o skutečné zboží, které při svém podnikání i podle finančních orgánů používal, když je dále dodával svým odběratelům. V průběhu daňové kontroly se snažil poukázat na to, že jeho skutkové verzi odpovídají i jednotlivé výpovědi příslušných svědků. Není přitom reálné, aby byl schopen doložit nakládání s každým jednotlivým kusem ocelové konstrukce. Zdůraznil, že dle jeho informací byly veškeré daňové povinnosti společnosti Tales Market vzniklé v důsledku jemu dodaných ocelových konstrukcí v plné výši uhrazeny. Následná nekontaktnost této společnosti mu nemůže být kladena k tíži. Závěry o budoucím stanovení daňové povinnosti jsou podle něj předčasné, neboť má za to, že nadále bude probíhat komplikované dokazování stran této obchodní spolupráce; nesouhlasil s prozatímním závěrem finančních orgánů, že se zapojil do řetězce korporací, které si mezi sebou navzájem přeposílají peněžní prostředky, jež jsou nakonec vybírány v hotovosti. Pozastavil se rovněž nad tím, že finanční orgány nerozlišují mezi předmětem činnosti a předmětem podnikání. Nesouhlasil s tím, že by byly doloženy jakékoli obavy stran nedobytnosti budoucí daně, neboť finanční orgány dovozují, že tyto obavy tu jsou bez ohledu na formu a stav majetku. Poukázal na to, že on sám nebo jeho dceřiné společnosti vlastní několik pozemků o celkové výměře cca 20000 m², které jsou určeny k investiční výstavbě, tudíž jejich hodnota je značná. Použití oceňovací vyhlášky je podle žalobce naprosto vyloučené. K těmto pozemkům nadto správce daně zřídil zástavní právo. To, že jsou pozemky převoditelné, nelze klást k jeho tíži, neboť na základě této argumentace by bylo možné vždy dovodit obavy z budoucí nedobytnosti daně. Za účelové označil úvahy finančních orgánů stran finanční situace jeho dceřiné společnosti BD ŘÍČANY s. r. o. a komplikovanosti pohledávek žalobce. Finanční orgány se ve vztahu k prozatímní výstavbě nesprávně zabývaly pouze účetními aspekty takové operace. Nebyly rovněž zkoumány možnosti využití jiných procesních institutů. Finanční orgány v neposlední řadě nesprávně posoudily otázku účinnosti zajišťovacích příkazů jejich vydáním.

[8] Krajský soud v odůvodnění **napadeného rozsudku** konstatoval, že rozhodnutí žalovaného nejsou nepřezkoumatelná, neboť se v nich žalovaný vypořádal se všemi námitkami žalobce, o čemž svědčí i to, že žalobce proti těmto závěrům obsáhle brojí. Měl

pokračování

za to, že správce daně pouze rozporoval část podnikatelské činnosti žalobce, a to ve vztahu ke společnosti Tales Market, s cílem získat neoprávněné daňové zvýhodnění; tím nebyla nijak zpochybněna podnikatelská činnost žalobce jako taková. Soud rovněž označil za přezkoumatelné úvahy finančních orgánů stran volby účinnosti a vykonatelnosti zajišťovacích příkazů. K věci samé a posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí krajský soud nejprve obsáhle citoval z judikatury správních soudů vztahující se k zajišťovacím příkazům. Konstatoval, že první podmínka pro vydání zajišťovacího příkazu v podobě pravděpodobnosti budoucího stanovení daně může být odůvodněna skutečnostmi, z nichž vyplývá závěr o účasti daňového subjektu na daňovém podvodu. Jedním z dodavatelů žalobce byla společnost Tales Market fakturující žalobci převážně dodávky ocelových konstrukcí, která však se správcem daně nespolupracuje a neplní své povinnosti na úseku správy daní, přičemž disponuje pouze penězi na bankovním účtu, k němuž má dispoziční oprávnění jeden z jednatelů žalobce. Tato společnost je podezřelá z vystavování faktur na fiktivní zdanitelná plnění a daň z přidané hodnoty z deklarovaných dodávek pro obchodní společnost ASIMO, jejímž jediným společníkem je druhý z jednatelů žalobce. Žalobce společně s Tales Market jsou zapojeni do řetězce korporací mezi sebou si přeposílajících peněžní prostředky následně vybírané v hotovosti, přičemž tyto korporace jsou prověřovány orgány činnými v trestním řízení. Správce daně proto pochybuje o tom, že dodávky ocelových konstrukcí od společnosti Tales Market proběhly skutečně tak, jak bylo formálně deklarováno. Žalobce totiž neprokázal, že deklarované ocelové konstrukce byly skutečně dodány a že náklady ve formě dodávek těchto ocelových konstrukcí jsou nákladem vynaloženým na zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Soud se ztotožnil s tím, že podrobné dokazování stran daňové povinnosti žalobce bude muset být provedeno v nalézacím řízení; v předmětném řízení pro něj nebylo místo. Stran naplnění druhé podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů v podobě obavy o budoucí dobytost daně odkázal na závěry finančních orgánů ohledně majetkové situace žalobce. Žalobce v průběhu daňového nebo soudního řízení neprokázal svá tvrzení o značné hodnotě jeho pozemků. Jako nevhodnou sice soud označil úvahu finančních orgánů ohledně rychlé převoditelnosti předmětných pozemků, avšak to podle jeho názoru nepředstavuje vadu odůvodňující zrušení napadených rozhodnutí. S ohledem na zařazení institutu zajištění daně v daňovém řádu se finanční orgány nemohly zabývat nástroji, které je možné užít až při hrazení daně.

II.

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost ze dne 22. 11. 2018, v níž uvedl, že ji podává z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V doplnění ze dne 7. 1. 2019 namítal, že finanční orgány se k celé věci postavily značně nedbale a řádně neodůvodnily všechny podmínky nutné pro vydání zajišťovacích příkazů. Podle jeho názoru nebyla přezkoumatelným způsobem uvedena pravděpodobnost budoucího stanovení daňové povinnosti stěžovatele. Finanční orgány pouze obecně konstatovaly zaviněné zapojení stěžovatele do nějakého daňového podvodu bez doložení, že došlo ke ztracení DPH v tomto řetězci a že stěžovatel o svém zapojení do tohoto podvodného řetězce věděl. V průběhu daňového řízení nadto nebylo stěžovateli zřejmé, zda má prokazovat uskutečnění zdanitelného plnění nebo to, že se neúčastnil daňového podvodu. Původně totiž správce daně tvrdil, že se jednalo o daňový podvod, aby následně

ve zprávě o daňové kontrole konstatoval, že nebyla prokázána fakticita přijetí plnění. Náležitostmi údajného daňového podvodu se nikdo dostatečným způsobem nezabýval. S ohledem na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu zdůrazňoval, že nelze od otázky existence dosud nestanovené daňové povinnosti zcela odhlédnout. Napadený rozsudek považoval za rozporný v tom, že na jednu stranu tvrdí, že svá tvrzení stěžovatel neprokázal, na druhou stranu mu znemožnil provedení jím navrhovaných důkazních prostředků. Pokud je stěžovateli vytýkáno, že jeho jednatel měl dispoziční oprávnění k bankovnímu účtu jeho dodavatele, jednalo se o zcela standardní postup s ohledem na to, že stěžovatel půjčil tomuto dodavateli výrobní linku, tudíž požadoval kontrolu nad tokem finančních prostředků v předmětné době; dispozičního oprávnění nadto jednatel stěžovatel nikdy nevyužil.

[10] Ve vztahu k druhé podmínce pro vydání zajišťovacího příkazu v podobě obavy z budoucí nedobytnosti daně měl za to, že finanční orgány tuto podmínku dovodily bez ohledu na formu a stav jeho majetku. Pro posouzení této podmínky je přitom irelevantní, zda se měl stěžovatel zapojit do daňového podvodu. Nebylo vzato do úvahy, že stěžovatel a dceřině společnosti vlastní řadu nemovitých věcí, jež mají hodnotu několika desítek milionů Kč. Posouzení jejich administrativní ceny bylo nadto provedeno v rozporu se zákonem. Aplikací obdobného přístupu by podle stěžovatele vedlo k tomu, že všichni developři by byli nesolventní, pokud by se jejich nemovitý majetek oceňoval toliko úředními cenami. Předmětné pozemky nadto jsou určeny k nezemědělskému užití, tudíž se nemohlo postupovat postupem zvoleným správcem daně. V rámci řízení o zajištění daně ostatně k těmto pozemkům bylo zřízeno zástavní právo. Správce daně rovněž účelově zpochybnil skutečnost, že dceřiná společnost vlastní oběžná aktiva v celkové hodnotě cca 3 mil. Kč. Nesouhlasil se závěry soudu a finančních orgánů, že důvodnou obavu zakládá již samotný typ jeho majetku, který je likvidní. Nadto prodejem tohoto majetku by stěžovatel získal prostředky k úhradě daňové povinnosti. Soud rovněž pochybil závěrem, že v řízení o zajištění daně nemohou být zvažovány instituty jako posečkání či splátkování daně, neboť to je v rozporu s recentní rozhodovací praxí správních soudů. Nebyly přitom zjištěny žádné kroky ani aktivní pokusy o utlumení ekonomické činnosti stěžovatele. Stěžovatel měl za to, že se krajský soud rovněž nevypořádal se závěry finančních orgánů o jeho předlužení. Měl a to, že bylo prokázáno, že nehrozilo jakékoli nebezpečí z prodlení odůvodňující aplikaci rychle vykonatelnosti zajišťovacích příkazů.

[11] V podání ze dne 29. 1. 2019 stěžovatel setrval na své kasační argumentaci a obsáhle citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu, která podle něj na případ dopadá.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 11. 3. 2019 uvedl, že argumentace stěžovatele stran neprokázání jeho účasti na daňovém podvodu je nepřipustná, jelikož ji stěžovatel včas neuplatnil v řízení před krajským soudem. Žalovaný zopakoval, že zajišťovací příkazy byly vydány z důvodu, že stěžovatel pravděpodobně neprokáže uskutečnění zdanitelných plnění; o tom ostatně svědčí i to, že následně byly správcem daně skutečně vydány příslušné platební výměry doměřující DPH z důvodu neprokázání faktického uskutečnění předmětných zdanitelných plnění deklarovaným dodavatelem, resp. doměřující daň z příjmů právnických osob. Pokud se stěžovatel dovolává recentní judikatury Nejvyššího správního soudu, měl za to, že ta na jeho případ s ohledem na odlišné okolnosti případu nedopadá. Důvodné obavy o dobytnosti daně byly

pokračování

v projednávané věci založeny špatnou hospodářskou situací stěžovatele a utlumováním jeho činnosti a jeho personálním propojením na další společnosti, které se svého majetku zbavovaly. Jednatel a společník stěžovatele byli nadto v mezidobí odsouzeni pro příslušné trestné činy. Stěžovatel jím tvrzenou velkou hodnotu nemovitostí ani v průběhu řízení před soudem nedoložil. Měl za to, že správce daně řádně vysvětlil hodnocení likvidity oběžných aktiv společnosti BD Říčany. Možností využití institutu posečkání úhrady daně se žalovaný vyjádřil v napadených rozhodnutích, přičemž měl za to, že jeho využití by zcela popřelo smysl institutu zajišťovacího příkazu. Za situace, kdy byl stěžovatel vyšetřován orgány činnými v trestním řízení z důvodu podezření na krácení daně, by víra správce daně, že daň bude v budoucnu po jejím stanovení dobrovolně uhrazena, hraničila s naivitou. S ohledem na vznik stěžovatele neměl za to, že by jeho historie mohla být při posuzování vydání zajišťovacích příkazů relevantní, zvláště když ihned po svém vzniku se zapojil do řetězového podvodu na DPH. Rovněž námitku stran neutlumování činnosti stěžovatele žalovaný hodnotil jako nepřipustnou; pouze nad rámec nutného vyslovil názor, že útlum činnosti stěžovatele vyplývá z jím předložených dokladů stran jeho podnikatelské činnosti. Pojem faktické předluženosti byl v projednávané věci použit pouze v obecném významu, přičemž bylo vycházeno z účetní závěrky stěžovatele. V posuzované věci bylo spatřováno nebezpečí z prodlení z charakteru aktiv stěžovatele a ze vzorců chování jeho jednatele, který jako statuární orgán jiného subjektu vyvedl majetek tohoto subjektu z dosahu správce daně.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, které stěžovatel rovněž uplatnil. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu zakládají důvod nepřezkoumatelnosti, přičemž na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75; rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73; rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74; rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

[15] Naplnění tohoto kasačního důvodu stěžovatel dovozuje z toho, že krajský soud nesprávně a hlavně nedostatečně uchopil část jeho argumentace brojící proti zákonnosti napadených rozhodnutí. K tomu Nejvyšší správní soud musí uvést, že není povinností krajského soudu zodpovědět každou dílčí námitku, ale že musí reagovat na základní klíčovou argumentaci (srov. odstavec 51 nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2018, sp. zn. II. ÚS 644/18), kterou v projednávané věci bylo to, zda byly zajišťovací příkazy vydány v souladu se zákonem, tj. zda zde byly doloženy obavy stran budoucího stanovení daně a

její budoucí nedobytnosti. Na tyto žalobní body krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku, byť v určitých aspektech stručněji, reagoval. Závěr o přezkoumatelnosti rozhodnutí soudu totiž neplyne z toho, jak dlouhé či obsáhlé je jeho odůvodnění; proto postačuje, pokud krajský soud jasně, srozumitelně či i dokonce stručně reagoval na žalobní argumentaci. Přezkoumatelnost rozhodnutí správního soudu nemůže být odvislá od pouhé délky jeho textu.

[16] Posouzení toho, zda závěry krajského soudu jsou zákonné a správné, představuje naplnění kasačních důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal, že by byl naplněn kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K věci samé a naplnění kasačních důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. uvádí následující:

[17] Nejvyšší správní soud předesílá, že finanční orgány zpochybnilly stěžovatelovu daň na vstupu ve smyslu zákona o DPH, resp. jím uplatňované náklady podle zákona o daních z příjmů, přičemž nijak nezpochybňovaly to, že stěžovatel vykonával ekonomickou činnost. Proto jsou podle Nejvyššího správního soudu v dané věci s ohledem na níže uvedené irelevantní poukazy stěžovatele na to, že prováděl stavební činnost, neboť finanční orgány tuto skutečnost jakýmkoli způsobem neučinily spornou či předmětem zajišťovacích příkazů.

[18] Podle ustanovení § 167 odst. 1 daňového řádu platí, že *„Je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.“* Výkladem citovaného ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015 – 104, v němž dospěl k právnímu závěru, že *„Předpokladem pro vydání zajišťovacího příkazu na daň dosud nestanovenou podle § 167 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, je odůvodněná obava, tj. přiměřená pravděpodobnost, (i) že daň bude v budoucnu stanovena a zároveň (ii) že v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi. Důvody vztahující se k oběma prvkům musí být uvedeny v odůvodnění zajišťovacího příkazu a podléhají soudnímu přezkumu. Jsou-li důvody nasvědčující pravděpodobnosti, že daň bude stanovena, „slabší“, lze zajišťovací příkaz přesto vydat, jsou-li zjištěny „silné“ důvody nasvědčující pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně (např. daňový subjekt se zbavuje majetku, ukončuje podnikatelskou činnost apod.).“*

[19] V posuzované věci finanční orgány posouzení přiměřené pravděpodobnosti stanovení daně v budoucnu (splnění první podmínky) odůvodnily s ohledem na kontrolní zjištění učiněná v průběhu daňové kontroly tím, že se stěžovateli pravděpodobně nepodaří prokázat uskutečnění zdanitelných plnění, na jejichž základě si uplatňoval odpočet DPH, resp. náklady dle zákona o daních z příjmů. Správce daně z účetnictví stěžovatele zjistil, že jeho dodavatelem ocelových konstrukcí měla být společnost Tales Market, kterou se správce daně marně snažil zkontaktovat. Jménem této společnosti v inkriminované době jednal pan J. M. (předsedou představenstva společnosti Tales Market byl od března 2012 do listopadu 2013, na základě plné moci společnost zastupoval až do ledna 2016), který během své výpovědi pouze dokázal potvrdit, že tato společnost vystavovala faktury zachycené v účetnictví stěžovatele. Potvrdil, že k těmto fakturám existovaly dodací listy, které sám

pokračování

vystavoval, ale nebyl schopný sdělit, jaké konkrétní dílce se dodávaly konkrétními fakturami vzhledem k absenci dodacích listů. Platby za faktury probíhaly v hotovosti nebo převodem. Svědek si nepamatoval žádnou konkrétní zakázku, na kterou byly konstrukce touto společností dodávány, naopak sdělil, že ocelové konstrukce byly dopraveny přímo na sklad odběratele. Při předávání ocelových konstrukcí nebyl přítomen nikdo za korporaci Tales Market, neměl informace o přítomnosti pracovníků protistrany. Kvalitu a množství dodávaných ocelových konstrukcí si měl provádět pan B. se svými zaměstnanci. Dle tohoto svědka vyráběla ocelové konstrukce přímo korporace Tales Market, ale neodpověděl na otázku, kde tato výroba probíhala. Uvedl, že k výrobě měla společnost pronajaty svářečky, NC stroj byl pronajatý od stěžovatele, přičemž tento stroj stojí v Jaroměřicích, Nádražní 1081, dodnes. Správce daně však provedl místní šetření, přičemž zjistil, že tato adresa neexistuje; na předmětné ulici se správce daně dotazoval zaměstnanců tamějších firem, zda znají stěžovatele nebo společnost Tales Market, avšak neúspěšně.

[20] Stěžovatel kromě obecných faktur od společnosti Tales Market nedisponoval žádnými dalšími doklady vztahujícími se k dodání ocelových konstrukcí ve fakturovaných cenách v celkové výši několik milionů Kč a hmotnosti několika tisíc kilogramů. Společnost Tales Market na výzvu správce daně k předložení údajů nijak nereagovala.

[21] Nejvyšší správní soud s ohledem na zjištění správce daně má za to, že v předmětné věci bude stěžovateli s vysokou pravděpodobností doměřena daň z příjmů právnických osob a daň z přidané hodnoty, neboť i Nejvyšší správní soud má pochybnosti stran unesení břemene tvrzení a důkazního břemene stěžovatele ohledně prokázání uskutečnění předmětných dodávek ocelových konstrukcí od společnosti Tales Market. Za stěžejní považuje Nejvyšší správní soud to, že stěžovatel vyjma příslušných faktur od této společnosti nedisponuje žádným dokladem o tom, že tyto ocelové konstrukce skutečně pořizoval od této společnosti. Nejvyšší správní soud opakuje, že po podnikatelích nepožaduje vedení evidence ke každé cihle či ke každému jednotlivému dílu ocelové konstrukce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 Afs 34/2017 - 74), avšak považuje za velmi nepravděpodobné, že by stěžovatel nebyl schopen ve vztahu k dodávkám ocelových konstrukcí, které v průběhu několika let dosáhly fakturované ceny v řádech několika milionů korun, předložit žádné další důkazní prostředky, zejm. výpovědi dalších svědků, kteří s takovým množstvím přebíraného zboží museli přicházet do styku, případně dalších listinných podkladů vztahující se k jednotlivým dodávkám. Z dané situace tak není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, jakým způsobem stěžovatel vedl své účetnictví stran evidování příslušných zásob těchto ocelových konstrukcí.

[22] Nejvyšší správní soud tu musí poukázat na další zjištění správce daně, který z výpisu bankovního konta společnosti Tales Market ověřoval, kdo byl jeho subdodavatel. Zjistil přitom pouze jednoho kontaktního subdodavatele (společnost FERRUM), který však společnosti Tales Market dodával zcela jiné zboží, které nemohlo sloužit k předmětným dodávkám pro stěžovatele. Z výpovědi pana M. nadto vyplývá, že dodavatel měl dodávky realizovat i na základě pronájmu NC stroje od stěžovatele, který má být dále s ohledem jeho setrvalé umístění v dispozici dodavatele; stěžovatel však správci daně nebyl schopen poskytnout žádné údaje o tomto NC stroji a rovněž nebyl schopen vysvětlit, kde se tento stroj nachází. Celkový obraz o nestandardnosti celé obchodní transakce dokresluje

to, že společnost Tales Market na výzvy správce daně nereaguje a že její účetnictví mělo být podle jejího účetního pana Š. předáno dne 17. 8. 2015 panu J. M., v jiném řízení však pan J. M. sdělil, že účetní doklady nemá, protože tyto doklady předal panu Mykhaylu Knyazevychovi, současnému členovi představenstva korporace Tales Market, a to na základě listiny již dne 16. 8. 2015, což se i Nejvyššímu správnímu soudu (stejně jako správci daně) jeví jako nemožné. To, že stěžovatel nedokáže stran těchto obchodních kontraktů a dodávek ocelových konstrukcí uvést další informace, je z logiky věci v přímém rozporu s tím, že jednatel stěžovatele měl přístup k bankovnímu účtu společnosti Tales Market, a to s ohledem na to, že fakticky tímto opatřením požadoval kontrolu nad tokem finančních prostředků z důvodu pronájmu výrobní linky, z čehož lze dovodit, že požadoval jisté záruky od svého dodavatele společnosti Tales Market týkající se pronájmu výrobní linky; na druhou stranu stěžovatel není schopen doložit jakékoli další důkazní prostředky týkající se jiného, pro stěžovatele s ohledem na jeho činnost zjevně klíčového, obchodního vztahu, z nichž by byly dovoditelné obdobné záruky, případně snaha disponovat důkazními prostředky pro účely možného budoucího obchodního sporu.

[23] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že odůvodnění napadených rozhodnutí je v tomto směru částečně zavádějící, neboť hovoří o tom, že předmětné korporace (stěžovatel, společnost Tales Market a společnost ASIMO) jsou prověřovány orgány činnými v trestním řízení z důvodu podezření na řetězový podvod páchaný s cílem neoprávněně získat daňovou výhodu formou nárokování nadměrných odpočtů DPH. To však nic nemění na tom, že v odůvodnění napadených rozhodnutí je konstatováno s ohledem na protokol o seznámení daňového subjektu s výsledkem kontrolního zjištění, že stěžovatel neprokázal, že deklarované ocelové konstrukce byly skutečně dodány a že k přijetí zdanitelného plnění skutečně došlo tak, jak bylo formálně deklarováno. Nejvyšší správní soud sice setrvává na své rozhodovací praxi, že finanční orgány musí při neuznání nároku na odpočet DPH rozlišovat mezi neprokázáním uskutečnění zdanitelného plnění a vědomou účastí na daňovém podvodu, a to se všemi procesními důsledky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 147/2016 – 28), v posuzované věci však převáží to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí jasně uvedl, na základě čeho má za to, že stěžovateli bude doměřena předmětná daň, přičemž s jeho závěry se Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené ztotožnil. Údaje o tom, že tyto tři společnosti jsou vyšetřovány orgány činnými v trestním řízení z důvodu podezření na řetězový podvod páchaný s cílem neoprávněně získat daňovou výhodu formou nárokování nadměrných odpočtů DPH, představují pouze „dokreslující informace“ o dané věci, nepředstavují právní závěr žalovaného, na jehož základě by bylo dovozeno, že stěžovateli bude doměřena daňová povinnost.

[24] Nejvyšší správní soud sice nevylučuje, že s ohledem na následné doplnění dokazování, případně s ohledem na zjištění orgánů činných v trestním řízení, může dojít ke korekci právních závěrů finančních orgánů stran předmětných dodávek ocelových konstrukcí od společnosti Tales Market (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Afs 364/2017 – 58), ale má za to, že finanční správou shromážděné podklady skutečně dokládají přiměřenou pravděpodobnost (odůvodněnou obavu), že daň bude v budoucnu stanovena. Nejvyšší správní soud na druhou stranu nemůže ani vyloučit možnost, že následně po provedeném nalézacím řízení a po provedení dalších důkazních prostředků bude prokázán nárok stěžovatele na odpočet daně na vstupu, resp. na uznání

pokračování

nákladů v podobě pořízení předmětných ocelových konstrukcí. To, zda tato otázka bude postavena na jisto, však není předmětem tohoto řízení, jímž je posouzení toho, zda finanční orgány v souladu se zákonem vydaly zajišťovací příkazy na DPH a daň z příjmů. Nejvyšší správní soud přitom má za to, skutečnosti zjištěné finančními orgány za dané situace odůvodňovaly jejich vydání, neboť jejich prostřednictvím byly zjištěny obavy ohledně toho, že předmětná daň (DPH a daň z příjmů) bude v budoucnu doměřena.

[25] Námitky stěžovatele stran toho, že nevěděl, o čem s ním bylo vedeno nalézací řízení (zda z důvodu neprokázání uskutečnění zdanitelných plnění nebo z důvodu jeho vědomé účasti na daňovém podvodu), se mýlí s předmětem tohoto řízení, neboť v posuzované věci Nejvyšší správní soud nezkoumá, zda se stěžovatelem bylo nalézací řízení vedeno řádně, resp. zda bylo zasaženo do jeho procesních práv, či případně zda finanční orgány věc nesprávně věcně uchopily, ale v tomto sporu se zabývá tím, zda zde byly odůvodněné obavy, že daň bude v budoucnu stanovena, přičemž má za to, že tyto odůvodněné obavy byly s ohledem na výše popsaná zjištění na místě. Nejvyšší správní soud přitom nepopírá, že odůvodnění napadených rozhodnutí mohlo být pregnantnější, avšak s ohledem na charakter zajišťovacích příkazů a maximální délky odvolacího řízení má za to, že stručnější odůvodnění napadených rozhodnutí, a to i s ohledem na jejich odkaz na protokol o seznámení daňového subjektu s výsledkem kontrolního zjištění, v dané věci ob stojí, neboť příslušné úvahy finančních orgánů jsou z něj zřejmé. To, že tyto závěry nejsou postaveny na jisto a že nedošlo ke konečnému posouzení celého případu (tj. dodávek ocelových konstrukcí od společnosti Tales Market), nezpůsobuje nezákonnost napadených rozhodnutí – podmínkou vydání zajišťovacích příkazů s ohledem na ustanovení § 167 daňového řádu a výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu totiž není to, že finanční orgány věc postaví na jisto, ale že budou zjištěny odůvodněné obavy, tj. jistá vysoká pravděpodobnost. Těmto podmínkám přitom musí odpovídat i příslušné rozhodnutí, tj. není možné po finančních orgánech požadovat, aby v rámci zajišťovacích příkazů věc posoudily na jisto s konečnou platností.

[26] K výtkám stěžovatele stran neprovedení důkazních návrhů krajským soudem musí Nejvyšší správní soud souhlasit s krajským soudem, že stěžovatelovy návrhy se týkají vlastního nalézacího řízení, nadto se částečně mýlí s předmětem zjištění finančních orgánů a jejich závěry. Finanční orgány totiž stěžovateli v napadených rozhodnutích nevytýkaly, že by nedoložil (nebo že by nebylo možné) dodání ocelových konstrukcí na jednotlivé stavby. Svědek pan H. ze společnosti SIGNUM, která má provozovat zinkovnu Hustopeče, by skutečně mohl potvrdit pouze to, že předmětné ocelové konstrukce existovaly a že byly v této zinkovně pozinkovány. O to však v projednávané věci nešlo – správce daně stěžovateli nevytýkal nedoložení a neprokázání jeho vztahu se zinkovnou (to ostatně ani nemohl, protože stěžovatel i dle své argumentace do smluvního vztahu se zinkovnou nevstoupil), ale to, že nebyl schopen doložit uskutečnění plnění ze strany společnosti Tales Market, jak vyplývalo z příslušných faktur vystavených touto společností. Takovýto výsledek by tak nebyl způsobilý zpochybnit obavy finančních orgánů stran přiměřené pravděpodobnosti budoucího stanovení daně, na které se musely finanční orgány s ohledem na právní úpravu zajišťovacích příkazů zaměřit, neboť není bez dalšího schopen vnést světlo do obchodního vztahu (a jeho daňových dopadů), který stěžovatel měl se společností Tales Market. Nejvyšší správní soud k tomu musí nadto uvést, že příslušný důkazní návrh stěžovatele byl v tomto směru značně neurčitý, neboť stěžovatel k této

osobě uvedl, že se jedná o zástupce společnosti SIGNUM, pana H.. Z veřejně dostupných informací (z obchodního rejstříku) však nelze žádnou takovou osobu ztotožnit. Pokud stěžovatel skutečně chtěl provést výslech svědka pracujícího v této společnosti (nebo jež jinak jménem tohoto subjektu vystupoval), měl tuto osobu blížeji konkretizovat, a to minimálně jejím plným jménem, případně dalšími identifikátory.

[27] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stejně jako krajský soud má za to, že v projednávané věci byla splněna první podmínka pro vydání zajišťovacího příkazu v podobě odůvodněné obavy (přiměřené pravděpodobnosti), že daň bude v budoucnu stanovena.

[28] Ve vztahu k naplnění druhé podmínky pro vydání zajišťovacích příkazu v podobě odůvodněné obavy (přiměřené pravděpodobnosti), že v době vymahatelnosti v budoucnu stanovené daně bude tato nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi, považuje Nejvyšší správní soud za stěžejní zjištění finančních orgánů, že jednatel stěžovatele pan B. byl zároveň jednatelem společnosti ASIMO, která se měla dle zjištění finančních orgánů rovněž podílet na dalších nestandardních jednáních a která se po zajištění DPH zbavila svých nejhodnotnějších majetkových aktiv. Nejvyšší správní soud má přitom za to, že pokud se určitého jednání spočívajícího ve zbavování majetku dopustila sice jiná společnost, ale jejíž jménem jedná táž osoba jako v případě stěžovatele, je na místě dovozovat, že k obdobnému jednání dojde i v případě stěžovatele, zvláště když se dle indicií jedná o řetěz spolupracujících daňových subjektů. Nejvyšší správní soud totiž připomíná, že důvodem pro splnění druhé podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu není postavení na jisto, že k určitému jednání bez pochyb dojde (to by nadto bylo často nemožné), ale doložení odůvodněných obav (přiměřené pravděpodobnosti). Pokud v projednávané věci finanční orgány zjistily u určitých obchodních korporací, které mezi sebou spolupracují a obchodují (což v žádném případě není protiprávní), že vykazují určité shodné znaky nasvědčující protiprávnímu jednání v oblasti DPH a dani z příjmů a které jsou navíc personálně a i jinak silně propojené, lze dovozovat, že k jednání u jedné obchodní korporace dojde i u druhé. Jinými slovy pokud je zde vytvořen řetěz společností (v nejobecnějším slova smyslu, bez ohledu na to, zda se skutečně jednalo o daňový podvod na DPH ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie), ve vztahu k nimž je zjištěna vysoká pravděpodobnost společného protiprávního jednání na úseku daňového práva, je na místě dovozovat, že tyto obchodní korporace jednají společně, s jednotným cílem (záměrem), tudíž se v obdobných situacích budou chovat obdobně. Pokud správce daně u společnosti ASIMO zjistil, že ta se postupně začala zbavovat svého majetku, bylo na místě dovodit, že k obdobnému jednání přistoupí i stěžovatel, jehož jménem jedná zcela totožná osoba, přičemž pravděpodobnost takového jednání s ohledem na společný záměr těchto osob považuje Nejvyšší správní soud za vysokou.

[29] Tyto vysoké obavy stran zbavování se majetku stěžovatelem nemohou být zpochybněny ani argumentací stěžovatele uplatněnou v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem, že finanční orgány pochybily při posuzování hodnoty majetku stěžovatele, neboť se nezabývaly tím, zda pozemky stěžovatele nejsou určeny k zemědělskému využití, což by vylučovalo postup dle ustanovení § 6 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 441/2013 Sb., k provedení zákona o oceňování majetku (oceňovací vyhláška),

pokračování

ve znění pozdějších předpisů. Nejvyššímu správnímu se tudíž „nezdá“ velice nízká cena pozemků (s poměrně značnou celkovou rozlohou) určená finančními orgány, které se nacházejí v blízkém sousedství okolní zástavby. Avšak ani to, že správně měla pravděpodobně být určena cena těchto pozemků nepoměrně výše, nezpochybňuje výše uvedenou obavu, že stěžovatel stejně jako jiná obchodní korporace, jejímž jménem jedná týž subjekt jako u stěžovatele, se těchto pozemků, které jsou i podle jeho názoru lukrativní (a tudíž žádané), nezbatí. Stejný závěr musí Nejvyšší správní soud uvést i ve vztahu k námitkám stěžovatele stran jeho finanční situace nebo jeho dceřiných společností – i kdyby totiž byla skutečně jiná, jak stěžovatel dovozuje, v žádném případě by to nezmenšilo obavu stran budoucí dobytosti stanovené daně, neboť hrozí, že se stěžovatel tohoto majetku, který vlastní on nebo jeho dceřiné společnosti, zbaví.

[30] Za dané situace, kdy byly doloženy indicie, že stěžovatel se svého majetku může zbavovat, nebylo na místě, aby se finanční orgány podrobněji zabývaly otázkou aplikací institutů uplatňovaných v řízení při placení daní (posečkání nebo rozložení úhrady daně na splátky), neboť takové jednání vylučuje přiměřenou pravděpodobnost, že daň bude moci být uhrazena postupně, jelikož stěžovatel nebude disponovat příslušnými prostředky k její úhradě, a to i kdyby byly rozložena na splátky. S ohledem na tuto skutečnost bylo rovněž i na místě, aby byly vydány zajišťovací příkazy s takto stavenou vykonatelností, neboť hrozila obava, že v opačném případě budou ze strany stěžovatele učiněny kroky ke zbavení se majetku, který by mohl sloužit k uspokojení budoucího daňového nedoplatku stěžovatele.

[31] Nejvyšší správní soud si je plně vědom negativních důsledků, které mělo vydání zajišťovacích příkazů na činnost stěžovatele. Má však za to, že tyto negativní důsledky jsou odůvodněny okolnostmi případu, které lze přičítat k tíži stěžovatele, neboť to je on, koho stíhá povinnost tvrzení a břemeno důkazní stran jeho daňové povinnosti, které s ohledem na svou zjevnou liknavost při vedení svého účetnictví zatím nesplnil. Nejvyšší správní soud opakovaně zdůrazňuje, že nemůže vyloučit, že nakonec po provedeném nalézacím řízení bude situace jiná a že nakonec bude stěžovateli nárok na odpočet daně na vstupu, resp. náklady dle zákona o daních z příjmů uznány se všemi důsledky z toho plynoucí. Za dané situace však musí uvést, že výše uvedené pochybnosti zjištěné finančními orgány plně odůvodňovaly postup, který vedl k vydání zajišťovacích příkazů v roce 2016.

[32] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je zjevně nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ačkoli žalovaný měl v řízení úspěch, zdejší soud mu náhradu nákladů řízení nepřiznal s ohledem na konstantní judikaturu, která zpravidla neumožňuje přiznat náhradu nákladů řízení správním orgánům (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47).

[34] Stěžovatel uhradil na výzvu tohoto soudu soudní poplatek ve výši 5.000 Kč dvakrát, tj. celkem ve výši 10.000 Kč. Podle položky 19 přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, činí soudní poplatek za kasační stížnost částku 5.000 Kč. Nejvyšší správní soud proto výrokem IV. rozsudku v souladu s ustanovením § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích rozhodl o tom, že stěžovateli podruhé uhrazený soudní poplatek vrátí. Částka ve výši 5.000 Kč bude z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacena stěžovateli do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu